

Hirvilammin perhe – neljä lasta

Teksti: Tapio Hirvilammi, Nurmo

Oli lämmin kesäpäivä 2002. Istuimme pihakeinussa päiväkahveilla. Vaimoni Minna näytti jostain saamaansa Pelastakaa Lapset ry:n esitettä ja siinä olevaa otsikkoa kansainvälinen adoptio. – Mitä jos adoptoisisimme lapsen, hän sanoi. – Ei missään tapauksessa, vastasin nopeasti. – Onhan meillä heitä jo kolme! Mutta seuraavana päivänä Minnan kahvit oli mennä väärään kurkkuun sanoessani – Hyvä on, adoptoidaan vain lapsi perheeseemme! Kyllä kolmen valkopäisen lapsen joukkoon yksi mustapäinen sopii. Päätöksemme oli nopea, selkeä ja määrätietoinen. Niinpä jo pihakeinussa päätimme, että kohdamaa olisi Filippiinit.

Päätöksemme ja prosessimme on ollut varmasti hyvin toisenlainen kuin monen muun adoptioperheen. Meidän unelmamme syytyi kerralla, eikä ajatus jättänyt rauhaan ennen kuin olimme ottaneet ratkaisevat askeleet. Toisaalta meidänkin tarinamme on kulkenut samoja reittejä kuin monen muun: tunteiden vuoristoradat, tyhjyyden tunteet ja epätoivoiset odottamiset.

Ennen hyväksyntää jouduimme

kahdesti antamaan Filippiineille lisäselvityksen adoptiomotiiveistamme, koska lääkärintodistusten mukaan meillä ei olisi estettä lapsen saamisessa.

Huhtikuussa 2005 tuli odotettu puhelinsoitto. Marjo Nurmi Pelastakaa Lapsista kertoi, että olemme saaneet lapsiesityksen. Pieni poika Davaon kaupungissa olevassa Living Stones – lastenkodissa oli päätetty antaa meidän

lapsiksemme. Minun on mahdotonta kertoa kaikkea niistä tunteista, joita tällainen soitto synnytti. Istahdin vain ja itkin. Tunteet nousivat jostain hyvin syvältä sisimmästäni. Marjo kertoi alustavia asioita hakumatkasta, pienokaisen taustasta ja muista asioista. Näppäilin nopeasti tekstiviestin vaimolleni töihin: Lapsiesitys. Poika, Steven Arellano 1 v. 1 kk. Leikkii, tanssii, nauraa, itkee. Huomenna paperit postissa.

Matkavarusteissa neljä kissan talutushihnaa

Meille oli alusta saakka selvää, että lähtisimme hakumatkalle koko perheenä. Läheisemme varoittelivat meitä lähtemästä kolmen lapsen kanssa ”surman suuhun, Etelä-Filippiinien Abu Sayef sissiryhmien kynsiin”. Lähellä sijaitseva Jolon saariryhmäkin tunnettiin pahamaineisena ja pelottavana panttivankipaikkana. Vanhempamme kielsivät päästämästä lapsia missään tilanteessa metriä kauemmaksi. Niinpä ostimmekin ennen matkaan neljä kissan talutushihnaa, joita emme kuitenkaan käyttäneet, mutta jotka ovat naurattaneet monia kertoessamme Stevenin hakumatkasta.

Internetin filippiiniadoptio-keskusteluryhmästä saimme aikaisemmin hakumatkalla olleilta hyviä neuvoja.

Hakumatkalla emme kohdanneet lainkaan pelkäämiämme vaikeuksia. Sekä Manilassa että Davaossa meistä pidettiin koko ajan hyvää huolta. ICAB:n sosiaalityöntekijä Beth antoi avun ja ohjeet kaikkiin tilanteisiin. Hän opasti virallisten asiakirjojen täyttämisen sekä lentolippujen hankkimisen Davaoon.

Se Päivä

Vietettyämme muutaman päivän Manilassa lensimme vihdoinkin Stevenin synnyinkaupunkiin Davao Cityyn. Beth oli sopinut, että Living Stones –lastenkodin henkilökuntaa olisi vastassa lentokentällä. Perillä kohtasimme joukon hymyileviä hoitajia heiluttamassa Welcome Hirvilammi

Family –kylttiä. Suurin yllätys oli, kun heillä oli sylissä pieni lapsemme Steven. Saimme lapsemme syliin aivan heti: ensin äidin ja sitten isän. Tunsin,



että nyt tämä lapsi oli syntynyt perheeseemme. Isoveli Risto ja –sisaret Tiina ja Heidi ottivat Stevenin vastaan omalla pikkuväljensä aivan heti. Matkalla hotelliin kerroimme tahtovamme ottaa lapsen vastaan heti eikä vasta huomenna läksiäisjuhlassa.

Davao – lapsemme synnyinkaupunki

Vietimme tässä yli 10 miljoonan asukkaan kaupungissa viisi päivää. Davao ei ole turistipaikka, sen kyllä huomasi. Meitä katseltiin, kosketeltiin ja ympäröitiin kadulla ja joka paikassa. Turvatonta ei ollut missään ja liikuimmekin paljon kaikkialla.

Living Stones on pieni, kuusi vuotta toiminnassa ollut pieni, kristillinen lastenkoti. Sen johdossa on pastori Dan Montenegro. Henkilökuntaa on noin 15 ja lapsia iältään kahdesta viikosta 16 vuoteen kodissa oli parisenkymmentä. Vietettyämme Stevenin läksiäisjuhlan jätimme jäähyväiset kotiin jääneille lapsille, nuorille sekä henkilökunnalle. Da-

vao-päivien aikana vierailimme Danin ja tämän puolison Jennyn kanssa monissa kohteissa. Filippiinien itsenäisyyspäivänä 12.6. osallistuimme jumalanpalvelukseen All Nation Churchissa, jossa meidät siunattiin alttarilla.

Olisimme tahtoneet kovasti tavata Stevenin biologisia omaisia. Olimme jo aikeissa lähteä taksilla

etsimään hänen kotikyläänsä, mutta meitä kiellettiin tekemästä niin. Suurin syy oli turvallisuutemme. Sen sijaan vierailimme sairaalassa, jossa hän oli syntynyt. Sekin tuntui hyvältä.

Lähtö Davaosta Manilaan oli haikaa ja raskas. Hyvästelimme Danin ja Jennyn. Toivotimme toisillemme Jumalan siunusta ja haavelimme jälleennäkemisestä. Lentokone irtautui maasta, ja tämä kaukainen, ennen tuntematon kaupunki jäi taakse – kenties pysyvästi. Katsoimme kaikkiin lapsiimme, toisiimme ja nopeasti häviävään kaupunkiin. Jotain selittämätöntä meidän kaikkien sydämeistämme oli jäänyt tähän paikkaan.

Kotiin ja arkeen

Vietettyämme Manilassa vielä viikon alkoi kaivattu kotimatka. Suomen suven juhla, juhannus, oli

alkamassa. Matka sujui hyvin. Olimme pitkiä hetkiä aivan hiljaa. Olimme väsyneitä, mutta onnellisia. Ajattelimme tätä kaikkea. Lähtiessä meitä oli viisi. Nyt meitä on kuusi. Stevenin myötä perheestämme on tullut suurperhe.

Kotona luimme postit, kävelimme puutarhassa, keitimme kahvit ja joimme ne puutarhakeinussa.

Steven on ollut luonamme jo puolitousta vuotta. Minnan vanhempain- ja hoitovapaat ovat takana, ja minunkin isyyslomani on jo päättynyt. Niinpä niin – eivät lapset paljoa vaadi, kaikki vain. Lapsethan sitä isäksi ja äidiksi opettavat.

